

Arrest

nr. 166 256 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 december 2014 een vijfde asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 9 juli 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 27 november 2015 (RvV 27 november 2015, nr. 147 253).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 15 juli 2015 een beslissing tot afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : S.(...)

voornaam : H.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Somalië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09/07/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel niet over een discretionaire bevoegdheid omdat toepassing werd gemaakt van de artikelen 52/3, §1 en 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij er sprake is van een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zou een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut opleveren.

3.2. Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van de verzoekende partij erop dat zij in haar tweede en derde middel respectievelijk de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.3. De Raad merkt op dat het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij een passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de

manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.4. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, waarbij hij het volgende oppert:

(...)

Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

De wet stipuleert dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander en de gezondheidstoestand bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met deze elementen bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Enkel de asielpcedure van verzoekende partij wordt uitgebreid beschreven. Zoals blijkt uit de asielpcedure lijdt verzoekende partij aan anaal bloedverlies. Zij legde tijdens haar asielpcedure immers twee medische attesten neer. Verwerende partij verzaakt hiermee rekening te houden.

Verzoekende partij heeft er dan ook het gissen naar met welke elementen verwerende partij al dan niet heeft rekening gehouden.

(...)

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn vijfde asielaanvraag onder andere medische attesten neerlegde die waren opgesteld door een arts uit Sint-Niklaas. Verzoeker lijkt te kunnen worden bijgetreden waar hij in zijn middel stelt dat uit de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat een rechtstreeks gevolg is van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de elementen die worden opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoekers gezondheidstoestand, waaromtrent wel degelijk medische getuigschriften voorhanden waren.

4.5. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoeker:

“(…)

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar medische situatie, laat verweerder gelden dat uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds afdoende blijkt dat dergelijke medische klachten losstaan van het asielrelaas van de verzoekende partij.

Verweerder benadrukt dat, indien de verzoekende partij meent op grond van medische redenen tot verblijf gemachtigd te moeten worden, zij daartoe de geëigende procedures dient te volgen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat de verzoekende partij recentelijk een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Integendeel blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij een minderjarig kind in België zou hebben, dan wel een beschermenswaardig gezins- of familieleven in het Rijk zou onderhouden. Tervijl nopens de voorgehouden gezondheidstoestand van de verzoekende partij door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen terecht werd opgemerkt dat dit buiten het asielrelaas van de verzoekende partij valt.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies)."

4.6. In de eerste plaats merkt de Raad op dat in de beslissing nergens enige overweging kan worden teruggevonden waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. De argumenten die thans in de nota met opmerkingen worden aangereikt, komen bijgevolg over als *a posteriori* motieven die niet bij machte zijn de onzorgvuldigheid van de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing te herstellen. Bovendien stelt de Raad vast dat noch het feit dat uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt dat verzoekers medische klachten losstaan van het asielrelaas, noch het feit dat nooit een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen zou zijn ingediend, tot gevolg heeft dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn vrijgesteld van zijn wettelijke plicht om op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet "*bij het nemen van een beslissing tot verwijdering*" rekening te houden met "*de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*", bij uitstek wanneer in het administratieve dossier gegevens voorhanden zijn die wijzen op mogelijke medische problemen van de betrokken vreemdeling. Hoewel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht omvat en daargelaten de vraag of deze medische elementen het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan, heeft verzoeker *in casu* "*het gissen naar met welke elementen verwerende partij al dan niet heeft rekening gehouden*", zoals hij in zijn middel betoogt.

4.7. De bestreden beslissing miskent de zorgvuldigheidsplicht *iuncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een bespreking van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen de overige aangevoerde middelen niet nader te worden onderzocht.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN